

**ЗДРАВКО ПОПОВ
СЛУЧАЯТ АНДО АНДОВ**

chitanka.info

Най-добре ще е да започна с това, че вчера следобед този приятел от заглавието ми позвъни да телефона.

Това бе една хаосна реч, от която долових, че е необходимо незабавно да отида при него, по извънреден повод.

Когато отвори, Андо Андов бе в състояние на крайна възбуда.

Истина е и това, че лично аз не си спомням Андо Андов в друго някое състояние.

— Тео! — хвана ме за ръката той. — Внимавай при влизането да не подритнеш ей тази обувка тук! Тя не трябва да мръдне и на милиметър от мястото си. Заради нея те повиках, впрочем...

— Има някаква грешка — опитах да се пошегувам. — Аз не се занимавам с обущарство.

— Теофиле, моля те, не се забавлявай с мен! Още повече сега, когато въпросът за семейството ми е стигнал дотам... Да бъде ли то повече семейство или не.

Подозирах такова нещо. Андо споделя този въпрос с мен от дванадесет години насам. Фактически от третия ден след сватбата си. Казах, че в момента ужасно бързам, защото ще ми вадят зъб.

— Аха. Е, няма що. Прощавай, Тео. Аз пък си мислех, че поне първият ми приятел ще ме разбере. Приятел... Мерзавец!

Това може да въздействува и на един гардероб.

— Слушам те, Андо.

— Благодаря, Тео. Знаех си... Ще бъда кратък. Тук на пода се вижда една обувка. Дамска, номер 36, бяла, лява.

— Обувка като обувка.

— На пръв поглед, да — обувка като обувка. Какво обаче ти прави впечатление около нея?

— Предавам се, нищо не ми прави впечатление.

— Ex, лесно е на хора като теб, Тео... Момент, сега ще ти направи впечатление.

Андо Андов намести очилата си и си пое дъх.

— В 19 часа и 4 минути отварям вратата на апартамента и установявам същата тази обувка в антрето, на 88 сантиметра от прага.

— Е? Мястото на обувките е в антретата. Не е на въжето за пране или в хладилника! То, има си хас там да беше я намерил...

— Тео, не се прави на слепец! Тук има неща, които говорят! Първо: обувката на жена ми е разположена перпендикулярно на

крилото при затворено положение. Второ: носът ѝ е с посока към вътрешността на апартамента. Трето: задният край на тока опира точно о гвоздея тук, на пода. Два месеца се караме кой да го зачука...

— Можеш да се разсърдиш, Андо, но аз пък нищо не разбирам!

— Тео, ти трябва да разбереш всичко! Каква ще бъде първата ти мисъл, ако отвориш вратата и съзреш в антрето обувка?

— Да я ритна! И повече да не ми минава през ум за нея!

— Е, да, ти ще я ритнеш, но аз няма да я ритна... Охо! Аз ще се заинтересувам веднага къде е другата обувка! За твоето улеснение ще съобщя, че в тези 90 квадрата на жилището няя я няма. Оттук по логика извеждаме факт № 1: Сийчето е излязла с една обувка...

— Увита във вестник, за да я занесе на обущаря.

— Тео, прощавай, ти за какъв ме мислиш мен? За наивник, който няма да провери начаса всички обущарници в квартала ли? Кажи, за такъв ли ме мислиш!

— Честно казано, Андо, неудобно ми е да ти кажа за какъв те мисля. Продължавай нататък.

— Казахме, Сийчето е излязла с една обувка. Сега внимавай!...

Факт № 2: тя е излязла от апартамента заднешком.

— Андо!

— Теофиле! Ти само внимавай какво ти говоря! Задната част на тока опира о гвоздея. Но не опира току-така... Главата на този гвоздей е ясно отпечатана, тук е била потребна сила. Каква е тя? Каква е тя? Разбира се, движението на левия крак назад, към крилото. В случая: кракът е излязъл, а обувката коварно го е изоставила...

— Андо, ти си коварно изоставен от ума си!

— Тео, ти никога не си имал ум, за да знаеш какво е то!

Съгласих се.

— Видно е, че антрето започва от вратата на апартамента и свършва в другия си край при вратата на спалнята. Последната е отворена винаги, за да влеза светлина. Така. Ако ние продължим това антре с две мислени прости нататък, в самата спалня, то къде ще свършат те? Виждаме къде: точно при леглото на Цецка, дъщеря ми. Сега констатираме това легло на мястото му, със спящата Цецка в него, а прозорецът над леглото — притворен. И! И, драги Теофиле, вече със сигурна ръка можем да изградим следната картина...

Андо Андов едва смогваше да си поеме дъх.

— Между 18 часа и 18 минути и 18 часа и 22 минути, когато съпругата ми предприема излизането си, детето спи. Сийка бърза: след десетина минути, тоест в 18:30, тя трябва да се срещне с НЕГО... Между впрочем, моментът е наситен с доста психологизъм: видът на невинното спящо дете, от една страна, и екзотичното влечеие към любимия мъж, от друга, довеждат до страхотна вътрешна борба! Но Сийка бърза. Тя изгубва контрол върху чувството си за такт и допуска поредица от грешки, които сега я издават. Сийка напуска стаята на пръсти, за да не събуди Цецка. Вече отворила вратата на апартамента, тя се сеща, че ще ѝ трябва билет за автобуса и се връща към гардероба: тъкмо един билет липсва от джоба на сакото ми. С нервните си движения тя събаря една от закачалките — виждаме точно коя — и спящото дете трепва. И — ТЪКМО СЕГА ВЕЧЕ ТЯ ЗАПОЧВА ДА ИЗЛИЗА ЗАДНЕШКОМ, С ПОГЛЕД КЪМ КРЕВАТЧЕТО! Останалото е ясно. На 88 сантиметра от прага токът се закача и обувката остава фиксирана където я виждаш сега. От инерцията Сийка полита навън, в същото време чрез отворения прозорец става течение и вратата казва „щрак“. Заключва се. Тя вече не може да влезе, по две причини: защото е забравила ключа си на масата и защото шумът от затварянето окончателно е събудил Цецка...

— Андо!

— Тео!

— Андо!

— Тео!

Това бе прекъснато от звънеца.

— Тя е! — произнесе като призрак, с пресъхнала уста Андо. — Ти сега само ще мълчиш! — добави той и хукна към вратата.

— Добър вечер! — влезе Сийчето с мрежа, в която имаше зелен фасул. Машинично погледнах краката ѝ; те завършваха с чифт нови бели сандали.

— Ама че смешна история днес...

— Нито дума! — извиси в стъпиващ регистър Андо. — Дали историята е смешна или тъжна ще кажа аз! Ти ще отговаряш по това, което те питам, а единствената ти грижа ще бъде голата истина!

— Теофиле, прощавай — смигна ми Сийчето. — Имаме няколко минути разговор. От дванадесет години насам, горе-долу всеки ден, преди вечеря го провеждаме...

— Моля, без увертюри! Отговаряш бързо, кратко, строго по въпроса и лично на мен! — прекъсна Андо.

Двете страни бяха седнали точно една срещу друга, именно като основа семейство Смолуид на Дикенс. Различно бе темпото.

— Име и презиме?

— Сийка Андова.

— Семейно положение?

— Омъжена.

— Съпруг?

— Андо Андов.

— Ползвате ли градската транспортна мрежа?

— Понякога.

— Кога си купихте билети за последен път?

— .....

— Днес пихте ли кока-кола?

— Да.

— Името на мъжа, който пи от другото шише?

— .....

— Колко е 4 по 8?

— 28.

— Съученикът ви Евлампиев носи ли тиранти?

— .....

— Професията на Евлампиев?

— Дресъор на алигатори.

— От това ли преживява?

— Има акции в Кремиковци.

— Приказвате ли насьн?

— В събота срещу неделя.

— Тук на пода се вижда една обувка. Ваша ли е?

— Да.

— Стоп!!!

Именно. Най-добре ще е да прекратим въобще с този Андо Андов, а в заключение да кажем, че той просто бе един случай. Макар и, погледнато отгоре, не съвсем частен.

Без друго се събуди и Цецка, която бе прегърнала някаква дамска обувка. Номер 36, бяла, дясна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.